

Výrok

Článek 3 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 76/207/EHS ze dne 9. února 1976 o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy, pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornému vzdělávání a postupu v zaměstnání a o pracovní podmínky, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/73/ES ze dne 23. září 2002, musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava, která za účelem podpory přístupu mladších osob k zaměstnání umožňuje zaměstnavateli propouštět zaměstnance, kteří získali nárok na starobní důchod, přičemž tento nárok získávají ženy ve věku o pět let nižším, než je věk potřebný k získání téhož nároku v případě mužů, představuje přímou diskriminaci na základě věku zakázanou touto směrnicí.

(¹) Úř. věst. C 282, 21.11.2009.

Rozsudek Soudního dvora (šestého senátu) ze dne 18. listopadu 2010 — Evropská komise v. Španělské království

(Věc C-48/10) (¹)

(„Nesplnění povinnosti státem — Životní prostředí — Směrnice 2008/1/ES — Integrovaná prevence a omezování znečištění — Podmínky povolení pro stávající zařízení — Povinnost zajistit provoz takových zařízení v souladu s požadavky směrnice“)

(2011/C 13/24)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupce: A. Alcover San Pedro, zmocněnec)

Žalovaný: Španělské království (zástupce: F. Díez Moreno, zmocněnec)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Porušení čl. 5 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/1/ES ze dne 15. ledna 2008 o integrované prevenci a omezování znečištění (Úř. věst. L 24, s. 8) — Zařízení, která mohou mít vliv na emise do ovzduší, vody a půdy a na znečištění — Podmínky povolení stávajících zařízení

Výrok

1) Španělské království tím, že nepřijalo nezbytná opatření zajišťující, že se příslušné orgány na základě povolení podle článků 6 a 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/1/ES ze dne 15. ledna 2008 o integrované prevenci a omezování znečištění nebo na základě přezkoumání, případně aktualizace podmínek postarají, aby stávající zařízení bylo provozováno v souladu s požadavky článků 3, 7, 9, 10, 13, čl. 14 písm. a) a b) a čl. 15 odst. 2 této směrnice do 30. října 2007, aniž jsou dotčeny zvláštní předpisy práva Unie, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 5 odst. 1 uvedené směrnice.

2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 100, 17.4.2010.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 9. listopadu 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Amtsgericht Stuttgart — Německo) — Bianca Purrucker v. Guillermo Vallés Pérez

(Věc C-296/10) (¹)

(„Justiční spolupráce v občanských věcech — Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti — Nařízení (ES) č. 2201/2003 — Překážka věci zahájené — Žaloba ve věci samé týkající se práva péče o dítě a návrh na předběžná opatření týkající se práva péče o téže dítě“)

(2011/C 13/25)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Amtsgericht Stuttgart

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Bianca Purrucker

Žalovaný: Guillermo Vallés Pérez

Předmět

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Amtsgericht Stuttgart — Výklad čl. 19 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 388, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243) — Příslušnost soudu členského státu k rozhodnutí ve věci samé v řízení týkajícím se práva péče o dítě, které má své obvyklé bydliště v tomto státě, pokud bylo předtím ve sporu mezi stejnými účastníky řízení týkajícím se práva péče o stejné dítě na základě návrhu na vydání předběžného opatření zahájeno řízení u soudu jiného členského státu — Pojem „soud, který zahájil řízení jako první“

Výrok

Ustanovení čl. 19 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 nejsou použitelná v případě, že je za účelem vydání opatření ve věci rodičovské zodpovědnosti nejprve zahájeno řízení u soudu jednoho členského státu pouze za účelem nařízení předběžných opatření ve smyslu článku 20 tohoto nařízení a později je na návrh směřující k vydání těchto opatření — ať již ve formě předběžných opatření nebo konečného rozhodnutí — zahájeno řízení u soudu jiného členského státu příslušného k rozhodnutí ve věci samé ve smyslu téhož nařízení.

Skutečnost, že je u soudu členského státu zahájeno řízení o předběžných opatřeních nebo že je v rámci takového řízení přijato rozhodnutí a že z informací obsažených v podaném návrhu nebo přijatém rozhodnutí nevyplývá, že je soud, před nímž probíhá řízení o předběžných opatřeních, příslušný ve smyslu nařízení č. 2201/2003, nemá nezbytně za důsledek vyloučení existence — v souladu s tím, co případně dovoluje vnitrostátní právo tohoto členského státu — návrhu na zahájení řízení ve věci samé souvisejícího s návrhem na předběžná opatření a obsahujícího poznatky mající prokázat, že soud, před nímž řízení probíhá, je příslušný ve smyslu tohoto nařízení.

Pokud i přes úsilí vynaložené soudem, který zahájil řízení později, informovat se u účastníka řízení, který se dovolává překážky věci zahájené, u soudu, který zahájil řízení jako první, a u ústředního orgánu nedisponuje soud, který zahájil řízení později, žádnými poznatky, které by umožňovaly určit předmět návrhu podaného u jiného soudu a věc, ve které byl návrh podán, a které by směřovaly zejména k doložení příslušnosti tohoto soudu v souladu s nařízením č. 2201/2003, a pokud z důvodů zvláštních okolností zájem dítěte vyžaduje přijetí rozhodnutí, které lze uznat v jiných členských státech, než je členský stát soudu, který zahájil řízení později, je nutné, aby posledně uvedený soud po uplynutí přiměřené lhůty za účelem obdržení odpovědí na položené otázky pokračoval v přezkumu návrhu, který mu byl předložen. Délka této přiměřené lhůty musí být určena v souladu se zájmem dítěte s ohledem na konkrétní okolnosti dotčeného sporu.

(¹) Úř. věst. C 221, 14.8.2010.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Varhoven administrativen sad (Bulharsko) dne 7. července 2010 — Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova a Kemko International EAD v. Ministerski savet na Republika Bulgaria

(Věc C-339/10)

(2011/C 13/26)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Varhoven administrativen sad

Účastníci původního řízení

Žalobci: Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova a Kemko International EAD

Žalovaný: Ministerski savet na Republika Bulgaria

Usnesením ze dne 12. listopadu 2010 se Soudní dvůr (osmý senát) prohlásil za zjevně nepřislušný k zodpovězení otázek předložených Varhoven administrativen sad (Bulharsko).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Court of Appeal in Northern Ireland (Spojené království) dne 29. září 2010 — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts and Creagh Concrete Products Ltd v. Department of the Environment for Northern Ireland

(Věc C-474/10)

(2011/C 13/27)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Court of Appeal in Northern Ireland

Účastníci původního řízení

Žalobci: Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts and Creagh Concrete Products Ltd

Žalovaný: Department of the Environment for Northern Ireland

Předběžné otázky

- 1) Je třeba směrnicí [2001/42] (¹) vykládat tak, že pokud je státní orgán, který připravuje plán, na nějž se vztahuje článek 3 uvedené směrnice, sám orgánem s obecnou působností v oblasti životního prostředí v členském státě, může tento členský stát odmítnout jmenovat orgán pro konzultaci podle čl. 6 odst. 3 pro účely článků 5 a 6 uvedené směrnice?
- 2) Je třeba směrnicí vykládat tak, že pokud je orgán, který připravuje plán, na nějž se vztahuje článek 3, sám orgánem s obecnou působností v oblasti životního prostředí v členském státě, je tento členský stát povinen zajistit jmenování orgánu pro konzultaci, který je oddělen od prvně uvedeného orgánu?
- 3) Je třeba směrnicí vykládat tak, že, lze požadavek stanovený v čl. 6 odst. 2, aby byla orgánům v souladu s čl. 6 odst. 3 a veřejnosti v souladu s čl. 6 odst. 4 dána včas skutečná příležitost, aby „v přiměřené lhůtě“ vyjádřily své stanovisko, provést prostřednictvím právních předpisů, jež stanoví, že orgán odpovědný za přípravu plánu stanoví lhůtu, během níž mají být vyjádřena stanoviska, pro každý případ zvlášť, nebo musí právní předpisy provádějící směrnici samy stanovit lhůtu či různé lhůty pro různé okolnosti, v nichž mají být taková stanoviska vyjádřena?

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 27. června 2001 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí
Úř. věst. L 197, s. 30; Zvl. vyd. 15/06, s. 157